

Aquest 25 de novembre tornem a aixecar la veu col·lectiva per totes aquelles que ja no la tenen, per les que viuen amb por, per les que resisteixen i per les que vindran. Aixequem la veu perquè ens hi va la vida. Perquè encara ens maten, ens silencien i ens volen submises. Però també l'aixequem amb esperança, amb força col·lectiva i amb la convicció que la nostra lluita és justa i imparable. Som la veu de totes les que han estat callades, i no ens aturarem fins que totes siguem lliures.

La violència masclista no es tracta d'un fet aïllat, ni tampoc una suma de casos individuals. Si no que és una violència estructural, sistemàtica que travessa totes les esferes de la vida. És la manifestació més brutal d'un sistema patriarcal i capitalista que converteix a les dones en un objecte, i que a més ens vol submises, precàries i invisibles. Des de la violència física i sexual fins a la violència econòmica, institucional o digital, totes formen part del mateix engranatge d'opressió que sosté aquest ordre.

Cada feminicidi que es comés, és un fracàs col·lectiu, ja que és la materialització més extrema del masclisme. El resultat d'un sistema patriarcal que educa en la dominació, que normalitza la violència i que perpetua la impunitat. Mentre les institucions continuïn mirant cap a una altra banda, mentre la protecció de les dones depengui de la sort o de la burocràcia, la violència persistirà. No n'hi ha prou amb condemnes simbòliques ni amb minuts de silenci: cal acció política feminista, recursos reals i una transformació profunda que posi la vida de les dones al centre.

Des d'Esquerra Unida de Catalunya denunciem la complicitat de les dretes i l'extrema dreta, que pretenen banalitzar la violència masclista, que neguen l'existència del patriarcat i que ataquen les polítiques d'igualtat. La seva estratègia és clara: dividir, fer por i retrocedir en drets. Davant això, nosaltres diem clarament que el feminisme és una trinxera democràtica. No permetrem ni un pas enrere.

Reivindiquem un feminisme de classe, anticapitalista i republicà, que entén que no hi ha llibertat de les dones sense justícia social, i que la lluita contra el masclisme és inseparable de la lluita contra la classe, la precarietat i la violència econòmica que pateixen tantes dones treballadores, migrants i joves. La desigualtat salarial, la feminització de la pobresa, les jornades parcials imposades o la càrrega invisible de les cures també són violència.

Som hereves de dones com Teresa Pàmies, Neus Català, Maria Salvo, Dolors Bargalló o Montserrat Roig, i moltes més, que van fer del feminisme una lluita de dignitat i de llibertat. Elles van desafiar el feixisme, l'exili i la repressió, van mantenir viva la flama de la resistència i van demostrar que no hi ha emancipació de classe sense emancipació de gènere. El seu llegat és el nostre camí: un feminisme arrelat a la memòria i a la lluita col·lectiva.

Cal una resposta col·lectiva i transformadora. Cal blindar les polítiques públiques d'igualtat, garantir una educació sexual i afectiva feminista a les escoles, assegurar que totes les dones, sigui quin sigui el seu origen o situació administrativa, tinguin accés real a la protecció i a la justícia. I cal també un compromís ferm per desmantellar el model de cultura masclista que perpetua els estereotips i legitima la dominació.

Avui recordem totes les que ja no hi són, totes les assassinades, les silenciades, i abracem totes les que sí, les que continuen lluitant. Però ens volem organitzades, per transformar la ràbia en força i la por en coratge col·lectiu.

Des d'EUCAT, reafirmem que el feminisme no és una moda ni una bandera simbòlica: és una eina de transformació radical, una manera d'entendre el món i de construir-lo des de la vida, la igualtat i la llibertat. Davant del masclisme, del feixisme i del capitalisme, nosaltres escollim la solidaritat, la sororitat i la lluita.

Per totes, per les que hi són i per les que vindran.
Ni una menys. Visca la lluita feminista!